

»Vse za menoj,« so šepetala krasna njena usta. »Moja strašna leta ob strani ostudnega moža, sličnega kosmatemu pajku . . . moje blodnje . . . moji grehi . . . moj obup . . . vse za menoj. A pred menoj sreča, blaženost cele ljubezni do moža, genija, ki je ves moj! — ves moj!«

Hipoma se je zgrudila na koleno in bridko zaihtela . . . in plakala je solze kesanja, očiščenja . . .

A energično se je dvignila zopet, si otrla obraz, se zavila v svoj plašč ter odšla, ne da bi se ozrla na Kodra.

In ko je stopila iz hiše, je bila zopet mirna, zmagonosna Suzana, le tista ironska poteza okoli njenih ust se je izgubila docela.

Čutila se je srečno kakor še nikdar. In ko je prišla mimo cerkve, je stopila vanjo ter po dolgih dolgih letih prvikrat molila zopet iz srca, zaupno, vdano, vneto in goreče . . . saj je prosila Boga sreče zase in za — Lovra.

(Konec prihodnjič.)

Vzdihi.

I.

Vuricah večernih	Vsaka vroča kaplja,	Ti pa vročih solzic
za teboj jaz plakam,	ki na dušo kane,	mojih ne umeješ;
dušo svojo bolno	mojemu telesu	morda zdaj v objemu
s solzami namakam.	vseka nove rane.	drugemu se smeješ...

II.

Umiralo je solnce...	Jaz, le jaz umel sem	Slišal sem besede:
Jelše so šumljale,	šepetanje bajno,	»Nehal boš trpeti,
kot bi govorico	jaz, le jaz umel sem	malo dni na nebu
med seboj kramljale.	govorico tajno...	solnce ti še sveti...«

III.

In vendar še živim!	in silijo na dan,	ki ga nekdam častil je:
Da, da, še trepetajo	a duh je vero zgubil	a to ni več življenje,
nervozno ustnice	v svoj svetli ideal,	poslednji le je vzdih,
in želje plapolajo	ki ga nekdam je ljubil,	brezupno hrepenenje...

Adrijanin.

